၁၁-သမာဓိ နိဒ္ဒေသပိုင်း

အာဟာရေ ပဋိကူလသညာ ဘာဝနာ

၂၉၄။ ယခုအခါ၌ အာရုပ္ပ ကမ္မဋ္ဌာန်းတို့၏ အခြားမဲ့၌ တခုသော သညာဟူ၍ အကျဉ်းပြအပ်ပြီးသော အာဟာရ၌ စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ်ဟူသော အမှတ် အာဟာရေ ပဋိကူလသညာ၏ ဘာဝနာကို အကျယ်ပြကြောင်း ဖြစ်သော နိဒ္ဒေသသို့ အစဉ် ရောက်လာပြီ။

ထိုအာဟာရ ဟူသော ပါဠိ၌ အကြင် သဘောတရားသည် အကျိုးကို ဆောင်တတ် ဖြစ်စေတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုသဘော တရားသည် အာဟာရ မည်၏၊ ထိုအာဟာရသည် အလုပ် အလွေးကို မပြုတတ်သော်လည်း ပြုတတ်သကဲ့သို့သော ကဗဠီကာရ အာဟာရ၎င်း, ဖဿ ဟူသော အာဟာရ၎င်း, မနောသဉ္စေတနာ ဟူသော အာဟာရ၎င်း, ဝိညာဉ် ဟူသော အာဟာရ၎င်း၊ ဤသို့ လေးပါး အပြား ရှိ၏။

ဤလေးပါးသော အာဟာရတို့တွင် အဘယ် အာဟာရသည် အဘယ် အကျိုးကို ဆောင်သနည်း ဟူမူကား ကဗဠီကာရ အာဟာရသည် ဩဇာလျှင် ရှစ်ခုမြောက်ရှိသော ရုပ်ကို ဆောင်၏၊ ဖဿာဟာရသည် သုံးပါးသော ဝေဒနာတို့ကို ဆောင်၏၊ မနော သဉ္စေတနာဟာရသည် ဘုံသုံးပါးတို့၌ ပဋိသန္ဓေကို ဆောင်၏၊ ဝိညာဏာဟာရသည် ပဋိသန္ဓေခဏ၌ နာမ်ရုပ်ကို ဆောင်၏။

ထိုလေးပါးတို့တွင် ကဗဠီကာရ အာဟာရကြောင့် ရသ တဏှာ ဟူသော ဘေးဖြစ်၏၊ ဖဿာဟာရကြောင့် အာရုံနှင့် ပေါင်းဆုံမိခြင်း ဘေးသည် ဖြစ်၏၊ မနောသဉ္စေတနာဟာရကြောင့် ထိုထို ဘဝ၌ ဖြစ်ရခြင်းဘေးသည် ဖြစ်၏၊ ဝိညာဏာဟာရကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း ဘေးသည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့ ဘေးဘျမ်းနှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော ထိုလေးပါးသော အာဟာရတို့တွင် ကဗဠီကာရ အာဟာရကို သားငယ်၏အသားကိုစားသော ဥပမာဖြင့် ပြအပ်၏၊

ဖဿာဟာရကို အရေမရှိသော နွားမ ဥပမာဖြင့် ပြအပ်၏၊ မနောသဉ္စေတနာဟာရကို မီးကျီးတွင်း မီးကျီးစု ဥပမာဖြင့် ပြအပ်၏၊ ဝိညာဏာဟာရကို လှံမ,တံကျင် ဥပမာဖြင့် ပြအပ်၏၊ ဤသို့ မှတ်အပ်၏။

ဤ လေးပါးသော အာဟာရတို့တွင် စားအပ်, သောက်အပ် လျက်အပ်, ခဲအပ်သည့် အပြားရှိသော ကဗဠီကာရ အာဟာရကို သာလျှင် ဤ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဟူသော အနက်၌ အာဟာရဟူ၍ ဆိုလို၏၊ ထိုအာဟာရ၌ ရွံရှာ စက်ဆုပ်အပ်သော အခြင်းအရာကို ယူသည်၏ အစွမ်းဖြင့်ဖြစ်သော သညာသည် အာဟာရေ ပဋိကူလ သညာ မည်၏၊ ထိုအာဟာရ၌ စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်ဟူသော အမှတ်သညာကို ပွါးလိုသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နည်းနာ ကျကျ သင်ယူပြီး၍ ဆရာ့လက်ထပ် သင်အပ်သည်မှ တပိုဒ်တလေ မျှသည်း မချွတ်ယွင်း မတိမ်းမယိမ်းစေမူ၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်ပြီးလျှင် အာရုံထွေထူး စိတ်မကူးဘဲ ကိန်းအောင်း၍ စားအပ်, သောက်အပ်, ခဲအပ်,လျက်အပ်သည့် အပြားရှိသော ကဗဠီကာရ အာဟာရ၌ ဆယ်ပါးသောအခြင်းအရာတို့ဖြင့် စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ် ဟူသောအဖြစ်ကို ဆင်ခြင်အပ်ကုန်၏၊ ဆယ်ပါးသောအခြင်းအရာ တို့ဟူသည်ကား—

(၁) အစာရှာ သွားရသောအားဖြင့် အာဟာရ၌ စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ် ဟူသောအဖြစ်ကို ဆင်ခြင်အပ်၏၊

(၂) ရှာမှီးခြင်းအားဖြင့် အာဟာရ၌ စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ် ဟူသော အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်အပ်၏၊

(၃) သုံးဆောင်ခြင်းအားဖြင့်····။ပ။

(၄) သည်းခြေ စသော အာသယအားဖြင့်····။ပ။

(၅) တည်ရာ အစာသစ်အိမ်အားဖြင့်····။ပ။

(၆) မကျက်သေးသောအားဖြင့်····။ပ။

(၇) ကျက်သောအားဖြင့်····။ပ။

(၈) အကျိုးပြီးသောအားဖြင့်····။ ပ ။
(၉) ထိုမှ ဤမှ ယိုစီးသောအားဖြင့်····။ ပ ။
(၁၀) အချင်းခပ်သိမ်း လိမ်းကျံသောအားဖြင့်····။ ပ ။
ဤဆယ်ပါးတို့ပေတည်း။

(၁) အစာရှာသွားရသောအားဖြင့် ဆင်ခြင်ပုံ

၂၉၅။ ထိုဆယ်ပါးတို့တွင် အစာရှာသွားသောအားဖြင့် ဆိုသည်ကား—ဤသို့ ဆိုအပ်လတ္တံ့သော အကျင့်ဖြင့် အာနုဘော်ကြီးလှသော သာသနာတော်၌ ရဟန်းဖြစ်သောသူသည် ညဉ့်သုံးယာမ်ပတ်လုံး ဘုရားစကားတော်ကို ရွတ်ဘတ် သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို၎င်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်း ရဟန်းတရားကို၎င်း ပြု၍ စောစောထပြီးလျှင် စေတီယင်ပြင် ဗောဓိယင်ပြင်၌ ပြုအပ်သော ဝတ်နိဗဒ္ဓတို့ကိုပြု၍ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားလျက် ပရိဝုဏ်ကျောင်းဝင်းကို တံမြက်လှဲ၍ ကိုယ်လက် သုတ်သင်ပြီးလျှင် နေရာသို့တက်၍ အကြိမ်နှစ်ဆယ် သုံးဆယ် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှလုံးသွင်း၍ နေရာမှထပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူ၍ လူအပေါင်းတို့ဖြင့် ကြပ်တည်းခြင်း မရှိသော ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကြောင့် ချမ်းသာကုန်သော အရိပ်ရေနှင့်ပြည့်စုံ၍ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းကုန်သော အေးမြကုန်သော နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြေအဘို့ဖြစ်သော ခြိုးခြံစွာကျင့်ရာ တောတို့ကိုပယ်၍ မြတ်သော ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ မွေ့လျော်ခြင်းကို မငဲ့မူ၍ မြေခွေးသည် အစာအလို့ငှါ သုသာန်သို့ ရှေးရှု သွားသကဲ့သို့ အစာ အာဟာရ အလို့ငှါ ရွာသို့ ရှေးရှုလျက် သွားအပ်၏။

ဤသို့ သွားသောရဟန်းသည် ညောင်စောင်းမှ၎င်း, အင်းပျဉ်မှ၎င်း ဆင်းသည်မှစ၍ ဖဝါးမြေမှုန့် အိမ်မြှောင်ချေး အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပြွမ်းသော ပုဆိုးနွမ်းစသော အခင်းကို နင်းအပ်၏၊ ထို့နောက် ရုံခါ ကြွက်ချေး လင်းနို့ချေး စသည်တို့သည် ဖျက်ဆီး

အပ်သည် ဖြစ်၍ တိုက်တွင်းထက် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်ဖြစ်သော ကျောင်းဦးကြမ်းပြင်ကို ရှုအပ်၏၊ ထိုနောက် ခင်ပုတ်ငှက်ချေး ခိုချေး စသည်တို့ဖြင့် လိမ်းကျံသည့်အဖြစ်ကြောင့် အထက်အပြင်ထက် အထူးသဖြင့် ရွံရှာဘွယ်ဖြစ်သော အောက်အပြင်ကို ရှုအပ်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုထိုအရပ်မှ လေဖြင့် လွင့်ကျကုန်သော မြက်ဟောင်း သစ်ရွက်ဟောင်းတို့ဖြင့်၎င်း, နာမကျန်းရှိသော သာမဏေတို့၏ ကျင်ငယ်,ကျင်ကြီး,တံထွေး,နှပ်တို့ဖြင့်၎င်း,မိုဃ်းကာလ၌ ရေညွှန် အမှိုက်·စသည်တို့ဖြင့်၎င်း ညစ်နွမ်းသည့်အဖြစ်ကြောင့် အောက်အပြင်ထက် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်ဖြစ်သော ကျောင်းပရိဝုဏ်ကို မြင်အပ်၏။

ကျောင်းပရိဝုဏ်ထက်သာလွန်၍ စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ်ဖြစ်သော ကျောင်းသို့ဝင်ရာလမ်းကို မြင်အပ်သည် ဖြစ်၏၊ အစဉ်သဖြင့် ဗောဓိပင်ကို၎င်း, စေတီတော်ကို၎င်း ရှိခိုး၍ "ယနေ့ ဘယ်အရပ်သို့ ဆွမ်းခံသွားရအံ့နည်း" ဟု ကြံရာ တန်ဆောင်း၌ရပ်လျက် ပုလဲ အစုနှင့် တူသော စေတီတော်တို့ကို၎င်း, ဒေါင်းမြီးစည်းကဲ့သို့ နှလုံးကို ဆောင်တတ်သော ဗောဓိပင်ကို၎င်း, နတ်ဗိမာန်၏ ပြည့်စုံခြင်းကဲ့သို့ ပြည့်စုံသော အသရေရှိသော ကျောင်းကို၎င်း မငဲ့ကွက်မူ၍ ဤသို့သဘောရှိသော နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ် အရပ်ကိုသော်လည်း နောက်ပြန်ကျောပေး၍ အစာ အာဟာရ ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သွားအပ်သည်ဖြစ်၏၊ တကားဟု ဖဲ၍ ရွာခရီးသို့ သွားသော ရဟန်းသည် သစ်ငုတ် ဆူးငြောင့်ရှိသော ခရီးကို၎င်း, ရေစီးဟုန်ကြောင့် ပြတ်သော မညီမညွတ်သော လမ်းကို၎င်း မြင်အပ်သည် ဖြစ်၏။

ထို့နောက်မှ အိုင်းအမာကို ဖုံးလွှမ်းဘိသကဲ့သို့ အိုင်းအမာနှင့် တူသော အတ္တဘောကို ဖုံးလွှမ်းသည်ဖြစ်၍ သင်းပိုင်ကိုဝတ်ပြီးလျှင် အမာလွှမ်းအဝတ်ကို စည်းနှောင်သကဲ့သို့ ခါးပန်းကြိုးကို ဖွဲ့ချည်၍ အရိုးစုကို ဖုံးလွှမ်းသကဲ့သို့ သင်္ကန်းကိုရုံ၍ ဆေးခွက်ကို ထုတ်သကဲ့သို့ သပိတ်ကိုအိတ်မှထုတ်လျက် ရွာတံခါးသို့ ရောက်သော ရဟန်းသည် ဆင်ကောင်ပုပ်, မြင်းကောင်ပုပ်, နွား,ကျွဲ, လူ,

မြွေ, ခွေးကောင်ပုပ်တို့ကိုပင်လည်း မြင်ရကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ မြင်ရရုံသာ မဟုတ်သေး၊ နှာခေါင်းကို နှိပ်စက်လာသော ထို အကောင်ပုပ်တို့၏ အနံ့ကိုလည်း သည်းခံအပ်သည် ဖြစ်၏။

ထို့နောက်မှ ရွာတံခါး၌ရပ်၍ ဆင်ကြမ်း မြင်းကြမ်း-အစရှိသော ဘေးကို ကြဉ်ခြင်းငှါ ရွာလမ်းကိုကြည့်အပ်ကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် ပုဆိုးနွမ်းအခင်း-အစ များစွာသော အကောင်ပုပ် အဆုံးရှိသော ဤစက်ဆုပ်ဘွယ်ကို အာဟာရဟူသော အကြောင်းကြောင့် နင်းအပ်သည်၎င်း, မြင်အပ်သည်၎င်း, နမ်းအပ်သည်၎င်း ဖြစ်၏၊ "အို-အချင်းတို့, အံ့ဩဘွယ်ကောင်းစွတကား၊ အာဟာရသည် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ် ရှိလေစွတကား"ဟု ဤသို့ အစာရှာသွားရခြင်း အားဖြင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ် ရှိသည့် အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်အပ်၏။

(၂) ရှာမှီးသောအားဖြင့် ဆင်ခြင်ပုံ

၂၉၆။ **ရှာမှီးသောအားဖြင့် အဘယ်သို့ ဆင်ခြင်အပ်သနည်း** ဟူမူကား— ဤသို့လျှင် သွားရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်ကို သည်းခံပြီး၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ပြီးသော ရဟန်းသည် အစပ်စပ် အဖာဖာ ပြုအပ်သော အဝတ်ဖြင့် ရုံအပ်သော ကိုယ်ရှိသော အထီးကျန် သူတောင်းစားသည် ခွက်လက်စွဲကာ သွား၏သို့ အိမ်စဉ်အတိုင်း ရွာလမ်းတို့၌ လှည့်လည် သွားလာအပ်၏၊ ထိုရွာလမ်းတို့၌ မိုဃ်းအခါ နင်းရာ နင်းရာအရပ်၌ သားလုံး မြင်းခေါင်း အရပ်တိုင်အောင် ရေနှင့်ရောသော ညွန်တွင်းသို့ ခြေတို့သည် ဝင်နစ်ကုန်၏၊ လက်တဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်အပ်၏၊ လက်တဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ပင့်အပ်၏၊ နွေကာလ၌ လေဟုန်ကြောင့် ထက်ဝန်းကျင် တက်ကုန်သော မြေမှုန့်,မြက်မှိုက်,မြူတို့ဖြင့် ပွမ်းသောကိုယ်ရှိလျက် သွားအပ်၏။

ထိုထိုအိမ်တံခါးသို့ ရောက်၍ ငါးဆေးရည်,သားဆေးရည်,ဆန်ဆေးရည်,တံထွေး, နှပ်, ချေး, ဝက်ချေး အစရှိသည်တို့နှင့်ရောကုန်

သော ပိုးလောက်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော ယင်မဲရိုင်းတို့ဖြင့် တသဲသဲ ပြွမ်းကုန်သော ညွန်နှင့်တကွသော လုပ်ဆေးရည် ကိုယ်ဝန်အညစ်အကြေး-အစရှိသည်တို့၏ ယိုစီးရာဖြစ်၍ အညစ် အကြေးစု ဖြစ်သော ရွံ့ပွက်တို့ကိုငင်း, သက်သက်သော လုပ်ဆေးရေကိုယ်ဝန် အညစ်အကြေး-စသော စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်တို့ကိုငင်း မြင်ရကုန်သည် နင်းရကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ အကြင် အညစ်အကြေးတို့မှ ထို ယင်ကောင်တို့သည် ထကြကုန်၍ ဒုကုဋ်၌ငင်း, သပိတ်၌ငင်း, ခေါင်း၌ငင်း နားကုန်၏၊ အိမ်သို့ဝင်သော ရဟန်းအားလည်း အချို့သောသူတို့သည် ပေးလှူကုန်၏၊ အချို့သော သူတို့သည် မလှူကြကုန်။

ပေးလှူကုန်သော်လည်း အချို့သူတို့သည် မနေ့ကကျန်သော ထမင်းချမ်းကိုငင်း, ခဲဘွယ်ဟောင်းကိုငင်း, ပုပ်သိုးလေပြီးသော မယောမုန့်တို့ကိုငင်း ပေးလှူကုန်၏၊ မလှူသော်လည်း အချို့ သူတို့သည် ကန်တော့ပါ၏ဟူသော စကားဆိုကြကုန်၏၊ အချို့ သူတို့သည်ကား မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်၍ တိတ်တိတ် နေကြကုန်၏၊ အချို့သူတို့သည်ကား တခြားဘက်ကို မျက်နှာလှည့်၍ နေကြကုန်၏၊ အချို့သူတို့သည်ကား "ဟယ်—ကတုံးဘုန်းကြီး, သွားလေ ဖဲလေ"အစရှိသော ကြမ်းတန်းသော စကားတို့ဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုကြကုန်၏၊ ဤသို့ အထီးကျန် သူတောင်းစား ထွက်သကဲ့သို့ ရွာ၌လှည့်လည်၍ ထွက်အပ်၏၊ ဤသို့ ရွာကို ဝင်သောအခါမှ ထွက်သည်တိုင်အောင် ဤရေညွန်-အစရှိသော စက်ဆုပ်ဘွယ်ကို အာဟာရဟူသော အကြောင်းကြောင့် နင်းသွား အပ်သည်ငင်း, ရှုမြင်အပ်သည်ငင်း, သည်းခံအပ်သည်ငင်း ဖြစ်၏၊ "အို- အချင်းတို့, အစာအာဟာရသည် အံ့ဩဘွယ် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်ရာပါတကား" ဟု ရှာမှီးရသောအားဖြင့် စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ်အဖြစ်ကို ဆင်ခြင် အောက်မေ့အပ်၏။

(၃) သုံးဆောင်ခြင်းအားဖြင့် ဆင်ခြင်ပုံ

၂၉၇။ **သုံးဆောင်ခြင်းအားဖြင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာအပ်သည့်အဖြစ်ကို အဘယ်သို့ ဆင်ခြင်အပ်သနည်း** ဟူမူကား—ဤသို့

> ရှာပြီးသော အာဟာရရှိသော ရဟန်းသည် ရွာပြင် လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ ချမ်းသာစွာနေလျက် အကြင်မျှလောက် ထိုသပိတ်၌ တည်သောအာဟာရ၌ လက်ကို မချရသေး၊ ထိုမျှလောက် ထိုသို့သဘောရှိသော အလေးအမြတ် ပြုထိုက်သော ရဟန်းကို၎င်း, လဇ္ဇီ လူပုဂ္ဂိုလ်ကို၎င်း မြင်၍ ဖိတ်မန်ခြင်းငှါ တတ်ကောင်း၏၊ စားလိုသော သဘောဖြင့် ဤအာဟာရ၌ လက်ကိုချအပ်ကာမျှ၌ ယူလော့ဟု ဆိုရသော ငါသည် ရှက်အပ်၏သို့ ဖြစ်၏၊ လက်ကို ချ၍ နယ်သော ရဟန်း၏ လက်ငါးချောင်းသို့ အစဉ်လျောက်၍ ချွေးယိုသည်ဖြစ်၍ ခြောက်သွေ့ မာခက်သော ဆွမ်းကိုသော်လည်း စိုစွတ်စေသည်ဖြစ်၍ နူးညံ့သည်ကို ပြု၏၊ ထို့နောက် ဆုပ်နယ်ကာမျှဖြင့် ပျက်စီးသော တင့်တယ်ခြင်းရှိသော ထိုဆွမ်းကို အလုပ်ပြု၍ ခံတွင်း၌ ထည့်သည် ရှိသော် အောက်သွားတို့သည် ဆုံ၏ ကိစ္စကို ပြီးစေကုန်၏၊ အထက်သွားတို့သည် ကျည်ပွေ့ကိစ္စကို ပြီးစေကုန်၏၊ လျှာသည် လက်ကိစ္စကို ပြီးစေ၏။

ထိုခံတွင်း၌ ခွေးစားခွက်တွင် ခွေးစာထမင်းကဲ့သို့ ထိုဆွမ်းကို အထက်သွား တည်းဟူသော ကျည်ပွေ့ဖြင့် ထောင်းထု၍ လျှာ တည်းဟူသော လက်ဖြင့် လှန်လှောလျက် လျှာဖျား၌ ကျဲသော ကြည်သော တံတွေးသည် လိမ်းကျံ၏၊ လျှာလယ်မှစ၍ ပြစ်ချွဲသော တံတွေးဖြင့် လိမ်းကျံ၏၊ ဒန်ပူ မရောက်ရာ ဌာန၌ သွားချေးသည် လိမ်းကျံ၏၊ ထိုအာဟာရသည် ဤသို့သော နည်းဖြင့် မှုန့်မှုန့် ညက်ညက် ကြေစေအပ် ဘံတွေးဖြင့် လိမ်းကျံအပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုခဏ၌ ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်သော အဆင်း အနံ့ အထူး ပြုပြင်မှု ရှိသည်ဖြစ်၍ ခွေးစားခွက်၌ တည်သော ခွေးအန်ဖတ်ကဲ့သို့ အလွန် စက်ဆုပ်အပ်သည် အဖြစ်သို့ ရောက်၏၊ ဤသို့ အလွန်စက်ဆုပ်အပ်သော သဘောရှိပါသော်လည်း မျက်စိအား ထင်ခြင်းကို လွန်သည့် အဖြစ်ကြောင့် (မျက်စိနှင့် မမြင်ရသောကြောင့်)

မျိုးအပ်သည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့ သုံးဆောင်ခြင်းအားဖြင့် စက်ဆုပ်ရွံရှာအပ်သည့် အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်အပ်၏။

(၄) သည်းခြေ စသော အာသယအားဖြင့် ဆင်ခြင်ပုံ

၂၉၀။ **သည်းခြေ စသော အာသယအားဖြင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာအပ်သည့် အဖြစ်ကို အဘယ်သို့ ဆင်ခြင်အပ်သနည်း** ဟူမူကား—ဤသို့ သုံးဆောင် စားသောက်ခြင်းသို့ ရောက်သော်လည်း ဤအာဟာရသည် ကောဋ္ဌာသ အတွင်းသို့ ဝင်သည်ရှိသော် အကြင့်ကြောင့် ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ဝင်း,စကြာဝတေးမင်း၏ဝင်း သည်းခြေ,သလိပ်,ပြည်,သွေး တည်းဟူသော အာသယတို့တွင် တပါးပါးသော အာသယသည် ရှိသည်သာတည်း၊ ဘုန်းကံနည်းပါးသော သူတို့အားကား လေးပါးသော အာသယတို့သည် ရှိကုန်၏။

ထို့ကြောင့် အကြင်သူအား သည်းခြေ ဖြစ်သော အာသယသည် လွန်၏၊ ထိုသည်းခြေ လွန်သောသူအား ချွဲပြစ်သော သစ်မည်ဆီဖြင့် လိမ်းကျံသကဲ့သို့ အလွန်စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ် ဖြစ်၏၊ အကြင်သူအား သလိပ်အာသယလွန်၏၊ ထိုသူအား ဝက်ချေးပန်းရွက်ရည်ဖြင့် လိမ်းကျံအပ်၏သို့ အလွန်စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ် ဖြစ်၏၊ အကြင်သူအား ပြည်,အာသယသည် လွန်၏၊ ထိုသူအား ရက်တက်ပုပ်ရည်ဖြင့် လိမ်းကျံအပ်၏သို့ အလွန် စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ် ဖြစ်၏၊ အကြင်သူအား သွေး,အာသယသည် လွန်၏၊ ထိုသူအား ချိတ်ရည်ဖြင့် လိမ်းကျံအပ်၏သို့ အလွန် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်ဖြစ်၏၊ ဤသို့လျှင် သည်းခြေ, သလိပ်, ပြည်,သွေး ဟူသော အာသယဖြင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်အပ်၏။

(၅) အာဟာရ၏တည်ရာ အစာသစ်အိမ်အားဖြင့် ဆင်ခြင်ပုံ

၂၉၉။ **စားအပ်သော အစာအာဟာရ၏ တည်ရာ အစာသစ်အိမ်အားဖြင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာအပ်သည့် အဖြစ်ကို အဘယ်**

သို့ ဆင်ခြင်အပ်သနည်း၊ ဟူမူကား—ထိုအစာအာဟာရသည် ဤလေးပါးသော အာသယတို့တွင် တပါးပါးသော အာသယဖြင့် လိမ်းကျံ လူးလည်းအပ်သည်ဖြစ်၍ ဝမ်းတွင်းသို့ဝင်၍ ရွှေခွက်၌ သိုမှိုး သိမ်းဆည်း ထားအပ်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သည်မဟုတ်၊ ပတ္တမြားခွက်, ငွေခွက် စသည်တို့၌ သိုမှိုးထားသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သည် မဟုတ်၊ အသက် ဆယ်နှစ်ရှိသူ အကယ်၍ မျိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆယ်နှစ်ပတ်လုံး မဆေးမကြောသော ကျင်ကြီးတွင်းနှင့် တူသော အစာသစ်အိမ်အရပ်၌ တည်၏။

အသက်နှစ်ဆယ်,....သုံးဆယ်, ...လေးဆယ်,....ငါးဆယ်,.... ခြောက်ဆယ်,....ခုနစ်ဆယ်,....ရှစ်ဆယ်, အနှစ်ကိုးဆယ် ရှိသောသူသည် အကယ်၍ မျိုအံ့၊ အနှစ်တရာရှိသောသူသည် အကယ်၍ မျိုအံ့၊ အနှစ်တရာကာလပတ်လုံး မဆေးကြောသော ကျင်ကြီးတွင်းနှင့်တူသော အစာသစ်အိမ် အရပ်၌ တည်၏ဟူ၍ ဤသို့လျှ သိထားရာ အစာသစ်အိမ်အားဖြင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်အပ်၏။

(၆) မကျက်မကျေသောအားဖြင့်ဆင်ခြင်ပုံ

၃၀၀။ **မကျက်မကျေသောအားဖြင့် အဘယ်သို့လျှင် စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ်အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်အပ်သနည်း၊** ဟူမူကား— ဤသို့ သိထားအပ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်သော ထို အာဟာရသည် အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး ဆိုအပ်ပြီးသော အပြားရှိသော အလွန်ကြီးစွာသော အမိုက်တိုက်၌ အထူးထူးသော အပုပ်နံ့ဖြင့် ထုံအပ်သော ပုပ်နံ့ လှောင်းလှောင်း မကောင်းသော ဝမ်းလေ၏ **သွားလာရာဖြစ်သော အလွန်မကောင်းသော အနံ့တို့ဖြင့် စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသော ထိုအရပ်၌သာလျှင်——**

ဥပမာအားဖြင့် နွေကြီးခေါင်ခေါင်၌ အခါမဲ့ မိုးသည်သည်းထန်စွာ ရွာသည်ရှိသော် ဒွန်းစဏ္ဍား ရွာတံခါးအနီး

တွင်းဆိုးကျင်းဆိုး၌ ကျကုန်သော မြက်သစ်ရွက် ဖျာစုတ်, မြွေကောင်ပုပ်, ခွေးကောင်ပုပ်, လူကောင်ပုပ် အစရှိသည်တို့သည် နေပူဖြင့် ပြင်းစွာ ပူကုန်သည်ဖြစ်၍ အမြှုပ် အပွက် စိစိတက်ကုန်လျက် တည်ကုန်၏သို့ ဤအတူ ထိုနေ့ငှင်း, ယမန်နေ့ကငှင်း, ယမန်တနေ့ကငှင်း, ရှေးရှေးသော နေ့တို့ကငှင်း မျိုအပ်သော အလုံးစုံသော အာဟာရသည် တပေါင်းတည်းဖြစ်၍ သလိပ်လွှာဖြင့် မြှေးရှက်လျက် ဂဟဏီမည်သော ဝမ်းမီး ကမ္မဇ တေဇောအပူဖြင့် ကျိုက်ကျိုက်ဆူ ကျိုချက်သဖြင့် အမြှုပ်တစိစိတက်၍ အလွန်စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်ရှိသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်၍ တည်၏၊ ဤသို့လျှင် မကျက်မကျေသေးသော အဖြစ်အားဖြင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်အပ်၏။

(၇) ကျက်ကျေပြီးသည့် အဖြစ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ပုံ

၃၀၁။ **ကျက်ကျေပြီးသည့် အဖြစ်ဖြင့် အဘယ်သို့လျှင် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ် အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်အပ်သနည်း** ဟူမူကား—

ထိုမျိုအပ်သော အာဟာရသည် ထိုအစာသစ်အိမ်၌ ဝမ်းမီး ကမ္မဇ တေဇောဓာတ်ဖြင့် ကျက်လတ်သော် ရွှေငွေ အစရှိသော ကျောက်ဓာတ်တို့သည် သင့်လျော်သော အစီအရင်ဖြင့် ချက်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် ရွှေငွေအစရှိသော အဖြစ်သို့ ရောက်သကဲ့သို့ မဟုတ်၊ အမြှုပ် အပွက်တို့ကို လွှတ်လျက် လွှတ်လျက် သိမ်မွေ့စွာ အမှုန့်ပြုရာ ကျောက်ပျဉ်၌ ကြိတ်၍ ဝါးကျည်တောက်၌ ထည့်အပ်သော မြေညက်ကဲ့သို့ ကျင်ကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးလျှင် အစာကျက်အိမ်ကို ပြည့်စေ၏၊ ကျင်ငယ်၏အဖြစ်သို့ရောက်၍ ကျင်ငယ်တည်ရာ စည်ဖောင်းကို ပြည့်စေ၏၊ ဤသို့လျှင် ကျက်ပြီးသည့် အဖြစ်ဖြင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ် အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်အပ်၏။

(၈) ပြီးစေအပ်သော အကျိုးအားဖြင့် ဆင်ခြင်ပုံ

၃၀၂။ **ပြီးစေအပ်သော အကျိုးအားဖြင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ် အဖြစ်ကို အဘယ်သို့ ဆင်ခြင်အပ်သနည်း** ဟူမူကား—
ဓာတ်မီးဖြင့် ကောင်းစွာ ကျက်သော်လည်း ဆံ, အမွေး,

ခြေသည်း, လက်သည်း, သွား အစရှိကုန်သော အထူးထူးသော အပုပ်တို့ကို ပြီးစေ၏။

ခတ်မီးဖြင့် ကောင်းစွာမကျက်မှုကား ပွေး, ယားနာ, ဝဲနာ, နူနာ, ညှင်း, ပန်းနာ, ချောင်းဆိုးနာ, ဝမ်းသွေးသွန်သောအနာ အစရှိကုန်သော များစွာသော အနာရောဂါတို့ကို ဖြစ်စေ၏၊ ဤအလုံးစုံသည် မျိုအပ်သော အစာအာဟာရ၏ ပြီးစေအပ်သော အကျိုးတည်း၊ ဤသို့ အကျိုးအားဖြင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်အပ်၏။

(၉) ယိုစီး၍ထွက်သောအားဖြင့် ဆင်ခြင်မှု

၃၀၃။ **ယိုစီး၍ ထွက်သောအားဖြင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ် အဖြစ်ကို အဘယ်သို့ ဆင်ခြင်အပ်သနည်း** ဟူမူကား— မျိုအပ်သော ထိုအာဟာရသည် တခုသော ခံတွင်းပေါက်ဖြင့်ဝင်၍ ယိုစီးထွက်လတ်သော် မျက်စိမှ မျက်ချေး, နားမှ နဖာချေး ဤသို့-အစရှိသည် အပြားရှိသော အညစ်အကြေးတို့သည် များစွာသောအပေါက်တို့မှ စီးယို၏။

ဤအာဟာရကို မျိုသောအခါ၌မူကား များစွာသော အခြံအရံတို့ဖြင့် မျိုအပ်၏၊ ယိုသောအခါ၌မူကား ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် အစ ရှိသော အဖြစ် သို့ ရောက် သည်ဖြစ်၍ တယောက် တည်းသာလျှင် လျှိုလျှို့ဝှက်ဝှက် ထုတ်အပ်၏၊ ပဌမနေ့၌ ထိုအစာ အာဟာရကို သုံးဆောင်သောသူသည် အလွန် တက်ကြွသော စိတ်ရှိသည် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ အလွန် ရွှင်ပျသည် ဖြစ်၏၊ ဒုတိယနေ့၌ကား ယိုထွက်စေသည်ရှိသော် ရှုံ့သော မျက်နှာရှိ၏၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်၏၊ နှလုံးနာ၏၊ နံလွန်းသဖြင့် နှာခေါင်းကိုပိတ်၏၊ ပဌမနေ့၌ ထိုအစာအာဟာရကို တပ်နှစ်သက်ခြင်း, မက်မောခြင်း, ကပ်ငြိခြင်း, တွေဝေ မိန်းမောခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ မျိုအပ်ပါလျက်လည်း ဒုတိယနေ့ရောက်သော အခါ တည့်သာ အောင်းသဖြင့် တပ်ခြင်းကင်းသည် ဖြစ်၍ ဆင်းရဲစွာရှက်နိုးသည် စက်ဆုပ်သည်ဖြစ်၍ ထုတ်၏၊ ထို့ကြောင့်

ရှေးသူဟောင်းတို့သည် အောက်ပါ ဂါထာများကို ဆိုတော်မူကြကုန်၏—

(၁) အန္နံ ပါနံ ခါဒနီယံ၊ ဘောဇနဉ္စ မဟာရဟံ။
ဧကဒွါရေန ပဝိသိတွာ၊ နဝဒွါရေဟိ သန္ဒတိ။

(၂) အန္နံ ပါနံ ခါဒနီယံ၊ ဘောဇနဉ္စ မဟာရဟံ။
ဘုဉ္ဇတိ သပရိဝါရော၊ နိက္ခာမေန္တော နိလီယတိ။

(၃) အန္နံ ပါနံ ခါဒနီယံ၊ ဘောဇနဉ္စ မဟာရဟံ။
ဘုဉ္ဇတိ အဘိနန္ဒန္တော၊ နိက္ခာမေန္တော ဇိဂုစ္ဆတိ။

(၄) အန္နံ ပါနံ ခါဒနီယံ၊ ဘောဇနဉ္စ မဟာရဟံ။
ဧကရတ္တိပရိဝါသာ၊ သဗ္ဗံ ဘဝတိ ပူတိကန္တိ။

(၁) မြတ်သောသူတို့သာ စားခြင်းငှါ ထိုက်တန်သော ထမင်းသည်၎င်း,အဖျော်သည်၎င်း, ခဲဘွယ် စားဘွယ်သည်၎င်း, ဘောဇဉ် အာဟာရသည်၎င်း ခံတွင်းပေါက်တခုဖြင့် ဝင်၍ ကိုးခုသောအပေါက်တို့မှ ယိုထွက်ကြကုန်၏။

(၂) မြတ်သောသူတို့သာ စားခြင်းငှါ ထိုက်တန်သော ထမင်းကို၎င်း, အဖျော်ကို၎င်း, ခဲဘွယ် စားဘွယ်ကို၎င်း, ဘောဇဉ်အာဟာရကို၎င်း အခြံအရံ အဖော်အပေါင်းနှင့်တကွ သုံးဆောင် စားသောက်ကြကုန်၏၊ ယွက်စေသည့်ရှိသော်ကား တယောက်တည်း ပုန်းလျှိုး၍ ထွက်စေ၏။

(၃) မြတ်သောသူတို့သာ စားခြင်းငှါ ထိုက်တန်သော ထမင်းကို၎င်း,အဖျော်ကို၎င်း,ခဲဘွယ်စားဘွယ်ကို၎င်း,ဘောဇဉ် အာဟာရကို၎င်း နှစ်သက် မြတ်နိုးစွာစား၏၊ ထွက်စေသည့်ရှိသော်ကား စက်ဆုပ် ရွံရှာ၏။

(၄) မြတ်သောသူတို့သာ စားခြင်းငှါ ထိုက်တန်သော ထမင်းသည်၎င်း,အဖျော်သည်၎င်း, ခဲဘွယ် စားဘွယ်သည်၎င်း, ဘောဇဉ်အာဟာရသည်၎င်း အလုံးစုံသော အာဟာရ

သည် တည်၍အောင်းကာ ချ ဖြင့် ပုပ်သော အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ဤသို့လျှင် ယိုထွက်သော အားဖြင့် စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ်အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်အပ်၏။

(၁၀) အချင်းခပ်သိမ်းလိမ်းကျံသောအားဖြင့် ဆင်ခြင်ပုံ

၃၀၄။ **အချင်းခပ်သိမ်း လိမ်းကျံသောအားဖြင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာအပ်သည့် အဖြစ်ကို အဘယ်သို့ ဆင်ခြင် အပ်သနည်း** ဟူမူကား—ဤအာဟာရသည် သုံးဆောင်သော ကာလ၌လည်း လက်, နှုတ်ခမ်း, လျှာ, အာစောက်တို့ကို လိမ်းကျံပေရေ၏၊ ထို လက်, နှုတ်ခမ်း, လျှာ, အာစောက် တို့သည် ထိုအာဟာရဖြင့် လိမ်းကျံသည့်အဖြစ်ကြောင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်ဖြစ်ကုန်၏၊ အကြင် လက်-အစရှိသည် တို့ကို ဆေး ကြော အပ် ကုန် သော် လည်း စိမ်းညှီသော အနံ့ကို ပယ်ခြင်းငှါ အဖန်တလဲလဲ ဆေးအပ်ကုန်၏။

သုံးဆောင်ပြီးသောအခါ ဥပမာ—ထမင်းချက် သည် ရှိသော် ဖွဲ့ဆန်ကွဲဆန်ညှာတို့သည်ဝေ၍ လျှံ၍ ပေါ်၍ အိုးမျက်နှာဝ အိုးဖုံး စလောင်းတို့ကို လိမ်းကျံဘိသကဲ့သို့ ဤအတူ အလုံးစုံသောကိုယ်ကို အစဉ်လျှောက်သော ဝမ်းမီးတေဇော ကိုယ်ငွေ့ဖြင့် အမြုပ်ထစေ၍ ကျက်ခြင်းသို့ရောက်၍ ဝေသည်ဖြစ်၍ သွားတို့ကို သွားချေး အဖြစ်ဖြင့်လိမ်းကျံ၏၊ လျှာ အာစောက်-စသည်တို့ကို တံထွေး သလိပ်-စသည်ဖြင့် လိမ်းကျံ၏၊ မျက်စိ, နား, နှာခေါင်း, အောက် ဒွါရ-စသည်တို့ကို မျက်ချေး, နဖာချေး, နှပ်, ကျင်ငယ်, ကျင်ကြီး စသည်တို့ အဖြစ်ဖြင့် လိမ်းကျံ၏၊ **အကြင် အညစ်အကြေးတို့ဖြင့် လိမ်းကျံကုန်သော ဤ ခံတွင်းအစရှိသော ဒွါရတို့သည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ဆေးကြောပါကုန်သော်လည်း စင်ကြယ်သည်၊ နှလုံး မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသည် မဖြစ်ကုန်၊ အကြင်ဒွါရတို့တွင် အချို့ ပဿာဝမဂ်ကို ဆေး၍ တဖန် လက်ကို ရေဖြင့် ဆေးရပြန်၏၊ အချို့သော ဝစ္စမဂ်ကို ဆေး၍ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် နွားချေးပြာဖြင့်၎င်း, မြေညက်ဖြင့်၎င်း, နံ့သာမှုန့်ဖြင့်၎င်း ဆေးအပ်သော်လည်း**

လက်သည် စက်ဆုပ် ရှုံ့ရှာအပ်သောအဖြစ်မှ မကင်းမပျောက်၊ ဤသို့လျှင် လိမ်းကျံသောအားဖြင့် စက်ဆုပ်ရှုံ့ရှာအပ်သည့်အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်အပ်၏။

၃၀၅။ ဤသို့ ဆယ်ပါးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် စက်ဆုပ် ရှုံ့ရှာအပ်သည့်အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်၍ ဝိတက်ဖြင့် ခေါက်သည်ကို ဝိတက်ဖြင့် အဖန်တလဲလဲ ခေါက်သည့်ကိုပြုသော ထိုယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား စက်ဆုပ်အပ်သော အခြင်းအရာ၏အစွမ်းဖြင့် ကဗဠီကာရ အာဟာရသည် ထင်လာ၏၊ ထိုယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုထင်လာသောနိမိတ်ကို အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲ၏, ပွါး၏, အကြိမ်များစွာ အလေ့အလာပြု၏၊ ဤသို့အားထုတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား နီဝရဏတို့သည် ကွာကုန်၏၊ ကဗဠီကာရအာဟာရ၏ ပရမတ္ထသဘောဖြစ်၍ နက်နဲသည့်အဖြစ်ကြောင့် အပ္ပနာသို့ မရောက်သော ဥပစာရသမာဓိဖြင့် စိတ်သည် တည်ကြည်၏။

ဤကမ္မဋ္ဌာန်း၌ စက်ဆုပ် ရှုံ့ရှာအပ်သော အခြင်းအရာကို ယူသည့်အစွမ်းဖြင့် သညာသည် ထင်ရှား၏၊ ထို့ကြောင့် ဤကမ္မဋ္ဌာန်းကို အာဟာရေပဋိကူလသညာ ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

ဤအာဟာရေပဋိကူလသညာကို အဖန်တလဲလဲ အားထုတ်သောရဟန်းအား အရသာကို တပ်မက်သော တဏှာမှ စိတ်သည် တွန့်၏ ဖဲ့ခွါ၏ နစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ကန္တာရခရီးခဲမှ ကူးမြောက်လိုသောသူသည် သားငယ်၏အသားကို စားရ၏သို့ မာန်ယစ်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ အကြင်မျှလောက် ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ခြင်းအကျိုးငှါ အာဟာရကို သုံးဆောင် စားသောက်၏၊ ထိုအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မငြိုမငြင်, ကဗဠီကာရာဟာရကို ပိုင်းခြား၍သိခြင်းအားဖြင့် ကာမဂုဏ်ငါးပါး၌ တပ်မက်သောရာဂကို ပိုင်းခြား၍ သိခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို ပိုင်းခြား၍ သိခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရူပက္ခန္ဓာကို

ပိုင်းခြား၍သိ၏၊ ထိုရဟန်းအား မကျက်သေးသော အစာ-အစ ရှိသောအားဖြင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်၏အဖြစ်ကို သိမ်းဆည်းသည့် အစွမ်းဖြင့် ကာယဂတာသတိ ဘာဝနာသည်လည်း ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်၏၊အသုဘဘာဝနာအား လျော်သောအကျင့်ကိုကျင့်သော မည်သည် ဖြစ်၏၊ ဤအာဟာရေပဋိကူလသညာ ဟူသော ကမ္မဋ္ဌာန်းအကျင့်ကိုအမှီပြု၍ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌ အမြိုက်နိဗ္ဗာန် ဟူသော အပြီးအဆုံးတိုင် အကျိုးရသည့်အဖြစ်သို့ မရောက်စေကာမူ သုဂတိဘဝသို့ လားရ၏။

အာဟာရေပဋိကူလသညာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအကျယ်
ဖွင့်ပြခြင်း ပြီး၏။

စတုဓာတုဝဝတ္ထာနဘာဝနာ

၃၀၆။ ယခုအခါ အာဟာရေပဋိကူလသညာ ကမ္မဋ္ဌာန်း၏ အခြားမဲ့၌ တခုသောဝဝတ္ထာန်ဟု အကျဉ်းပြအပ်သော ဓာတ်လေးပါးတို့ကို ပိုင်းခြား ဆုံးဖြတ်ခြင်း၏ဘာဝနာ နည်းကို အကျယ်ပြခြင်းသို့ အစဉ်ရောက်ပြီ။

ထိုစတုဓာတု ဝဝတ္ထာန ဟူသောပုဒ်၌ “ဝဝတ္ထာန်” ဆိုသည်ကား—သဘောလက္ခဏာကို မှတ်သောအားဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်း ပေတည်း၊ လေးပါးသော ဓာတ်တို့ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် “စတု ဓာတု ဝဝတ္ထာန” မည်၏၊ ဓာတ်ကို နှလုံးသွင်းခြင်း ဓာတု မနသိကာရ ဟူသောပုဒ်, ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းဟူသောပုဒ်, ဓာတ်လေးပါးကို ပိုင်းခြားဆုံးဖြတ်ခြင်း စတု ဓာတု ဝဝတ္ထာန်ဟူသော ပုဒ်တို့သည် အနက်အဓိပ္ပါယ်တူ၏၊ ထိုဓာတ်လေးပါးကို ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် အကျဉ်းအားဖြင့်၎င်း, အကျယ်အားဖြင့်၎င်း နှစ်ပါး အပြားအားဖြင့် လာ၏၊ အကျဉ်းအားဖြင့် မဟာသတိပဋ္ဌာန်သုတ်၌လာ၏၊ အကျယ်အားဖြင့် မဟာဟတ္ထိပဒေါပမသုတ်, ရာဟုလောဝါဒသုတ်, ဓာတုဝိဘင်းတို့၌ လာ၏။